

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. október 25.
(vasárnap)**

Szepesy László

ISTENÉ VAGY

Énekek: 153; 201,1-3.6; 173; 440,9-10.13

Lekció: János 17,8-11

„Mert ama beszédek, amelyeket nékem adtál, őnékik adtam; és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem. Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nékem adtál, mert a tiéid. És az enyémekek mind a tiéid, és a tiéid az enyémekek: és megdicsőíttetem őbennük. És nem vagyok többé e világon, de ők a világon vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, akiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!”

Alapige: 1Korinthus 6,19-20

„Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentléleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk a mi Urunk Jézus Krisztus által, mert ezen a héten is megtapasztalhattuk, hogy mindaz, amit ígérsz, mindaz, amit Igédben mondasz, amit elénk adsz, és ami iránt reménységet adsz, az valóság, és Te megtartod, a szerint cselekszel. Köszönjük Neked, Urunk, hogy az elmúlt héten is az erőtlent erősítetted, a terheket hordozókat bátorítottad, és hogy minket is adtál egymás mellé, hogy tudjuk erősíteni testvéreinket. Köszönjük Neked, hogy az elmúlt hetünket is a golgotai kereszten bemutatott egyetlen áldozata határozhatta meg. Köszönjük, hogy minden elkövetett bűnünkre ott nyerhetünk bocsánatot, és hogy a feltámadás reménységében is minden jót és minden ajándékot, minden áldást azért kaphattunk, mert a mi Urunk engedelmes volt mindvégig.

Kérünk, Urunk, hogy segíts valóban így látnunk az életünket, annak minden eseményét, hogy az nem független Tőled, hanem az a kegyelem és irgalom határozza meg, amely minden nap kiárad Tőled.

Köszönjük, hogy testvéri közösségben összejöhattunk, hogy Szentlelked indított minket erre, együtt imádhathatjuk és magasztalhatjuk nevedet énekszóban, szívünk alázatával, hogy Rád akarjunk figyelni. Köszönjük, hogy ígédet akarsz nekünk adni mind a hirdetett, mind pedig az úrvacsorában látható ígét. Kérünk, Urunk, hogy csodálatosan munkálkodj mibennünk, formáld hitünket, gondolatainkat, életünket, hadd változzék, egyre inkább hadd hasonlítsunk Terád, és ezáltal is hadd dicsőítsünk Téged.

Köszönjük, hogy kegyelmeddel jelen vagy velünk, kérünk, hogy szívünkben a hálát ébreszd fel, és hogy tedd maradandóvá a Te ígédet bennünk. Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Amen.

Igehirdetés

A felolvasott igeszakaszról általában azt a részt szoktuk kiemelni és hangsúlyozni, hogy testünk a Szentlélek temploma. Ez is önmagában véve egy nagy csoda, de a mai alkalmunkon ennek a két versnek inkább a második felével szeretnénk foglalkozni, megvizsgálni azt, amit Pál úgy fogalmaz meg, hogy nem a magunkéi vagyunk, hanem testünk és lelkünk Istené.

Mielőtt azonban bővebben kifejténénk, hogy mit is jelent mindez, beszélnünk kell ennek alapjáról, ahogyan azt az apostol is teszi. Mert ezt a kijelentést, hogy Istenéi vagyunk, az előzi meg, hogy Ő drága áron vásárolt meg bennünket, Krisztus vérére. Ez pedig azt jelenti, hogy valami különös csoda folytán, Isten munkája révén lettünk az Ő gyermekei. Kérdésként feltehetnénk: de hát nem minden teremtmény az Övé? Dehogynem. Minden teremtmény, amely él és mozog, és amely létezik ebben a világban, Isten alkotása, és így az Ő tulajdona. Nemcsak a teremtettségünkönél fogva, hanem a gondviselésnél fogva is az Övéi vagyunk. Mert ki az, aki napról napra táplál bennünket, ki az, aki gondoskodik mindenben rólunk, ki az, aki életet bennünket percről percre? Ő maga. Igen, az Övéi vagyunk, de mégis a Szentírás arról tesz bizonyosságot, hogy bár az Ő teremtményei vagyunk, és gondoskodik rólunk, ettől még nem leszünk úgy igazán az Övé. Mert az Ige azt mondja, hogy a bűneink annyira elválasztanak bennünket Őtőle, hogy nem pusztán nem az Övéi vagyunk, hanem az ellenségeivé lettünk. Tehát Istennek kellett közbelépnie, hogy valóban az Ő tulajdona lehessünk ismét.

Jézus Krisztusnak kellett testi-lelki kínokat, fájdalmakat, és végül a kereszthalált elszenvednie ahhoz, hogy úgy lehessünk Istenéi, hogy ne csupán teremtményei legyünk, hanem Őt szerető, Neki engedelmeskedő, Benne bízó gyermekek, olyan emberek, akik önként szolgálják Őt, hogy az Ő népe lehessünk. Ő volt az ára annak, hogy mi Istenéi legyünk. Erre emlékeztet minket Pál apostol, amikor azt mondja, hogy áron vétettünk meg. És azért hangsúlyozza ezt, és a Szentírás is azért ismétli ezt oly sokszor, hogy nem a magunkéi vagyunk, hanem az Úréi, mert kísért bennünket az a gondolat, hogy megszokjuk, hogy az Úré vagyunk, és többé már nem úgy tekintünk erre, mint valami különleges csodára, valami hihetetlen dologra, hanem valami természetesre, pedig ez nem természetes, testvérek. Drága áron vétettünk meg. Ha hívő életünk során természetessé válik az, hogy gyermekek lehetünk, az Úréi, akkor már az értünk adott ár értékét csökkentjük. És hogy va-

lóban meglássuk, milyen értékes Jézus Krisztus áldozata, Péter apostol 1. levelében ezt írja: „nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén” (1,18-19). Ő is emlékeztet: drága áron vétettünk meg. Istené vagytok a megváltás jogán. Az Ő áldozata volt tehát az az ár, amit az Atya fizetett értünk.

Ennek a csodálatos következménye az, hogy Isten megváltottai, a hívők az Övéi lettek. De miközben ezt az örömhírt hirdetjük, nem hallgathatjuk el azt a tényt sem, hogy napjaink emberét ez a gondolat, hogy az embert valaki birtokolja, felháborítja. Ha valaki kortársaink közül meghallja a Bibliának ezt az állítását, hogy te Istené vagy, sokan megrökönyödnek: hogy lehet az emberre úgy tekinteni, mint valami tárgyra, amit birtokolni lehet? – mondják. Mert az, hogy Istenéi vagyunk, azt is jelenti, hogy az Ő tulajdonává lettünk. Napjainkban, amikor az emberi jogok korát éljük, és a legkisebb sérelemért is fel lehet bárkit jelenteni, amikor az emberi jogon keresztül az ember önállóságát (azt, hogy ő egyén és különálló) mindenki hangsúlyozza, ez a gondolat botránkoztató, az, hogy ő valakihez tartozik, felháborító dolog. Korunkban, amikor az önmegvalósítás és az élvezetek halmozása jelenti a boldogságot – és az igazi boldogságban vagy nem jelennek meg a kapcsolatok, vagy pedig az Istennel való kapcsolat nem kerül szóba –, felháborító dolog azt mondani, hogy te az Istené vagy, és nem ezt jelenti a boldogság. Amikor az önzést és az embertelenséget tudományos és gazdasági szintre emeljük, ez a gondolat, hogy az ember nem független, és nem teheti, amit akar, mert Istentől függ, és mert Jézus Krisztus megvásárolta őt, ez a gondolat szinte elfogadhatatlan korunk emberének. Korunk nyavalyája, hogy az embert mindentől függetlenné akarja tenni, és szabadok akarunk lenni olyan értelemben, hogy ne függjünk senkitől, de miközben ezen az úton járunk, nem vesszük észre, hogy mennyi mindennek leszünk a rabjává.

A legtöbb embert megijeszti ez a gondolat, amikor először hallja, hogy te az Úré vagy, nem a magadé. Megijeszti, mert függést jelent, mert elköteleződést jelent, azt, hogy valaki beleszól az életedbe és megmondja, hogyan élj, és hogy nem tehetsz meg akármit, amit akarsz, vagy amit kívánsz, mert ha Istené vagy, nem élhetsz így. Vannak kapcsolataink, az Istenben még nem hívó emberek számára is fontosak, és tudják jól, hogy vannak kapcsolatok, melyektől függünk. De olyan szintű kötődést, amiről itt az Ige beszél, hogy Isten tulajdonává legyünk, nem szívesen vállal korunk embere. Hogy mennyire ez a félelem határozza meg a szívünket, annak sok tünete van a mindennapi életben. A házassági elköteleződés, egy szakmára való elhivatottság, vagy egy gyülekezethez való ragaszkodás mind-mind olyan dolgok, amelyek áldozatot követelnek tőlünk, mert nem csak kap az ember ezekben a kapcsolatokban: önmagának is adnia kell, és sokszor áldozatot hoznia. Korunk embere ezt az áldozatot nem akarja meghozni. A válások száma, a munkahelyek gyakori váltása, a gyülekezetek közötti ingázás (ide is, oda is járunk), mind erről beszélnek. Az emberek félnek az elköteleződéstől. Az emberi függetlenség látszatának korában Isten hirdeti nekünk: az Övéi lettünk, mert megvásárolt minket. Nem a magatokéi vagytok, hanem az enyéim – mondja a mindenható Úr.

Korunk szellemét elfelejtve és megtagadva lássuk meg ennek a kijelentésnek az örömhírét! Istené vagy! Mert a hívő ember számára inkább az a szomorú, ha egyedül vagy, különösen ha hívóként vagy egyedül. Itt van Isten népe, itt van megváltó Urunk, és te mégis egyedül éled az életed. Végtelen nagy öröm van abban, amikor az ember megtapasztalja, hogy Istené lettem. Így gondolták ezt egyik református hitvallásunk szerzői is – a Heidelbergi Káté írói –, mert amikor az első kérdés-feleletben felteszik azt a kérdést mindannyiunknak, hogy „mi neked életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod?”, a feleletben többek között azt is megtaláljuk, hogy az, hogy nem a magamé vagyok, hanem Jézus Krisztusé, aki megszabadított engem, és aki az Ő vérével fizetett értem. Már reformátor elődeink is ennek az örömet és boldogságát akarták hangsúlyozni, ezért kezdik ezzel a kérdéssel a hitvallást: mi a te igazi vigasztalásod és örömed? – Az, hogy Istené vagy!

Mert tegyük fel a kérdést: mi öröme van annak a báránynak, aki a saját magáé, és egyedül kóborol és éli az életét? Nem tartozik sehová, különösen nem a pásztor nyájához. Ha jön a farkas vagy a hideg tél, ki védi meg és tereli őt biztonságos helyre? Ki az, aki füves legelőkhöz vezeti, és hús vízzel itatja nap mint nap? Ki az, aki ápolja, gondoskodik róla és védi őt? Vagy milyen vigasztalást jelent neki éhezés, betegség vagy veszély esetén az, hogy de jó, a magamé vagyok?! Nem inkább az a bárány boldog, akire Pásztorának gondja van, figyeli őt, Őhöz tartozhat, megvédi őt, ezért biztonságban lehet, és vezeti őt mindvégig és mellette marad?

Örömhír az, testvérek, hogy az Úréi lehetünk, és nem a magunkéi! Aki még ezt az örömet nem tapasztalta meg, még azt hiszi, hogy egyedül jobban boldogul az életben, mint Istennel, az az ember, még ha hisz is az Urban, csak úgy gondol Rá, mint egy segítőtársra: az Úr a bajban meg tud segíteni, fordulhatok Hozzá. De ettől még csak egy segítség, még nem az Ő tulajdona vagyok, még nem úgy gondolok Őrá, mint Uramra és Pásztoromra, akihez tartozom, akinek igazán tulajdona lettem.

Mihez hasonlítja a Szentírás ezt az örömet, hogy Istené vagyok? Ahhoz, amit a menyasszony érez a menyegző napján. Egy menyasszony, aki készül odaadni magát vőlegényének, nem szomorú amiatt, hogy többé nem a magamé vagyok, hanem másé leszek. Az a nap, amelyen odaadja magát másnak, örökké emlékezetes marad számára, és nem a szomorúság miatt, hogy onnantól kezdve elvesztem a függetlenségemet. Örömmel és önként köti életét férjéhez, aminek jelét is viseli az ujján hordott gyűrűn: még nyilvánosan is felvállalja ezt az örömet. Amikor a menyasszonyra néz rá valaki, nem annak a szomorúságát látja, hogy nem lehetek a magamé, hanem annak boldogságát, hogy azé vagyok, aki szeret engem.

Tényleg úgy gondoljuk, hogy abban áll a boldogságunk, hogy önmagunké vagyunk? Spurgeon, a híres angol prédikátor erre a kérdésre egyszer azt válaszolta, hogy biztosíthatom azokat, akik így gondolkoznak, hogy nincs zsarnokibb uralkodó önmaguknál. Aki azt hiszi, hogy azért boldog, mert a maga ura, higgye el, mindennél rosszabb állapotban van, mint ha más uralná az életét. De mivel nem a magamé vagyok, ezért örömhír, hogy Istené lehetek, és ez nem sértés, nem valami rabiga vagy teher a számunkra, hogy Istennek kell engedelmeskednem, hanem öröm, hogy az Úré lehetek.

De ezek után, térjünk rá arra, hogy konkrétan mit is jelent az, hogy az Úré vagyok. Az apostol kétféle módon: negatívan és pozitívan is megfogalmazza, hogy ez mit jelent. Először is azt mondja: „*nem a magatokéi vagytok*”. Ugyanezt pozitívan is megfogalmazza, amikor azt mondja, hogy testestől-lelkestől az Istenéi vagytok. Előbb az előzőt nézzük meg.

Abból, hogy nem a magamé vagyok, az következik, hogy nem okozhatok kárt magamban saját tetszésem szerint. Miért? Mert nem a magamé vagyok. Bár az ember a saját dolgaira is igyekszik figyelni, ami az ő tulajdonát képezi, de másokéra, ha valamit kölcsön kapunk, még inkább figyelünk, még inkább vigyázunk. Hasonló ez ahhoz, ahogyan a gyerekeket tanítjuk arra, hogy hogyan játszanak a játékokkal. A saját játékára is figyelnie, vigyáznia kell, de ha kölcsönbe kap egy másik gyermektől egy játékot, akkor nem jobban figyelünk arra, hogy ne dobálja, ne üttögesse, és ne törje össze?

Ugyanígy van a keresztyén élettel is. Testünk és lelkünk az Istené, és tudjuk, hogy az élet nem játék, sokkalta komolyabb. És mivel Istené vagyok, ezért jobban kell vigyáznom arra, jobban kell vigyáznom testemre és lelkemre, mert nem a magamé vagyok. Vigyáznom kell arra, nehogy bemocskoljam testemet, vagy kárt tegyek benne. Mivel nem a magamé vagyok, hanem Krisztus testének tagja, ezért nincs jogom sem paráznasággal, sem részegséggel, sem falánksággal, sem lustasággal, vagy más ártalmas bűnnel kárt okozni Uramnak. Isten drága árat fizetett értem, és azért szerzett meg magának, hogy Neki szenteljem testemet is, ne csak a lelkemet. Sajnos létezik egy olyan keresztyénség, amely a lelki tulajdonlást ismeri csak el. Igen, eljutok az értelmemmel addig, hogy az Úré vagyok, bele is egyezem, meglátom igazságát, de amikor oda kerülne a sor, hogy a testemet is odaadjam, akkor meghátrálok, és akkor inkább engedek saját kívánságaimnak, és magamnak élek.

Testünkre is figyelniünk kell, de lelkünkre is. Pont ezért nem mindegy, hogy lelkileg mivel táplálkozunk. A médiában hallott – bocsánat, hogy így mondom – szennyel, káros étellel? Vagy éppen ki kell próbálnom mindenféle népszerű dolgot, mert mások is teszik? Nem kell ahhoz kipróbálnom a jógát, a keleti meditációt, vagy elmennem egy szektába, hogy tudjam, hogy az árt, és ártalmas a lelkemnek. Isten meg tud ezekből is tisztítani minket, de nem inkább azt szeretné, hogy ne szennyezzük be magunkat? Nem azt akarja, hogy a lelkünkre is vigyázzunk, és egészséges étellel: az Igével táplálkozzunk? Az tehát, hogy nem a magunkéi vagyunk, azt jelenti, hogy vigyáznunk kell magunkra, nehogy kárt tegyünk testünkben vagy lelkünkben.

Másodszor azt is jelenti ez, hogy ha nem a magamé vagyok, akkor nem lustálkodhatom, hanem azt kell tennem, amivel megbízattam. Ezek szerint, ha valamelyikünknek van bármilyen tálentuma, tehetsége, akkor azt nincs joga elásni vagy elrejteni, nincs joga hagyni elveszni, kárba veszni? De igen, ha az övé az a tálentum, akkor nyugodtan hagyhatja a földben állni úgy, hogy neki nem hoz semmi hasznot, és másoknak sem. Ha valakinek milliói vannak, és úgy dönt, hogy nem kamatoztatja, nem fekteti be és fordítja jó célokra, hanem eltékozzolja, mivel az övé, ezért ezt senki sem vetheti szemére. Csak éppen abban a példázatban, amire utalok – a tálentumok példázatában –, maga a tálentum nem a szolgálé volt, ha-

nem az ő uráé. És pont ezért nem volt joga azt a földbe ásni és veszni hagyni. Pontosan ezért mi sem hagyhatjuk képességeinket parlagon heverni, mivel azok nem a mieink, hanem az Uréi! Ha az Övéi vagyunk, akkor mindazt, amit Tőle kaptunk: időnket, életünket, erőnket, képességeinket, Rá kell fordítanunk és Ne-ki kell vele szolgálnunk, mert az Övéi vagyunk!

Harmadszor: ha nem a magamé vagyok, akkor nincs jogom ahhoz sem, hogy magamat szolgáljam, mert nem én vagyok az úr. Az az ember, aki teljes egészében csak magának él, aki mindent a saját nyugalmaért, kényelméért, jólétéért, becsületéért vagy egészségéért tesz, semmit sem értett meg Krisztus váltságából. Ha céljaink nem tudnak saját hasznunk és jólétünk fölé emelkedni, és nem jutunk el oda, hogy a más hasznát is nézzük, testvéreinket építeni akarjuk, akkor nem értettük meg, hogy mekkora árat fizetett értünk Jézus Krisztus, akkor nem értettük meg, hogy mennyire hálásnak kell lennünk Őnek.

Végül pedig ha nem a magamé vagyok, akkor nem irányíthatom szeszélyes módon az életemet, mert nem én vagyok annak ura és irányítója. Az az ember, aki saját magának ura, így gondolkozik: oda megyek, ahová akarok, és azt teszem, amit akarok, nekem senki ne parancsoljon, ne mondja meg, hogy mit tegyek. Ellenben ha valóban Krisztusé vagy, mert drága áron megváltott téged, akkor alá kell magadat vetni az Ő uralmának és vezetésének. Ha az Övé vagy, akkor az Ő akaratára kell, hogy legyen a te akaratod, akkor az Ő tanácsai és parancsai kell, hogy legyenek szíved törvényei.

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy mindez könnyű dolog: nem egyszerű Isten akaratával azonosulni és az Ő törvényei szerint élni. Ugyanúgy megkísérthetnek bennünket mindenféle bűnök. Gyerekkoromban, mikor már nagyobb voltam, a szüleink, ha egyedül hagytak minket a házukban, jól a lelkünkre kötötték, hogy senki idegent ne engedjünk be. Nemigen volt erre példa, hogy valaki be akart volna jönni hozzánk, de ha meg is történt volna, mondhattuk volna az illetőnek, hogy lehet, hogy nekem nincs veled semmi bajom, de nem engedhetlek be, mert én a szüleimé vagyok, és a ház az övék, és ők az én javamra parancsolták ezt meg. Időnként a sátán is be akar jönni a szívünkbe, kísértő gondolatok, kívánságok mindannyiunk szívében megjelennek, ezt nem tudjuk elkerülni. De ilyenkor mondhatjuk ezeknek a gondolatoknak és vágyaknak, hogy bár lehet, hogy a testem szívesen engedne neked, és beengedne téged, de mivel nem a magamé vagyok, hanem az én Uramé, ezért nem engedhetlek be téged, nem engedhetek a kísértésnek. Nem a magamé vagyok, nem engedhetek az ismerős, régi akaratnak, amely újból és újból a bűnre akar csábítani engem. Istené vagyok, nem a magamé, ezért Őrá kell figyelnem. Azt engedhetek be, akit Ő mond.

Most pedig még néhány rövid gondolat erejéig arra térjünk ki, mit is jelent pozitív megfogalmazásban az, hogy Istené vagyok. Először is arról beszél ez, hogy ez nem olyan kapcsolat, mint amilyen egy rabszolga és az ő kegyetlen ura között van, vagy egy ember és egy értéktelen dolga között (nem becsüli meg, és mindegy neki, hogy mi történik vele). Isten teljes közösséget vállalt velünk olyannyira, hogy az Ő tagjaivá lettünk. Ahogyan testünk tagja a lábunk, a kezünk, a szemünk, szánk, úgy vagyunk mi, hívők, Jézus Krisztus tagjai. A felolvasott fejezetben az apostol többször is hangsúlyozza, hogy Istené vagy, és Ő teljes közösséget vállal veled. A

17. versben ezt olvassuk: „*aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek Ővele*”. Hihetetlen mélységű kijelentés ez! Az Övéi vagyunk, de úgy, ahogyan az Atyáé a gyermek, ahogyan a királyé a fogságból megszabadított szolga, ahogyan a menyasszony a vőlegényé. Az Övé vagyok, és ez egy örömteli kapcsolat!

Másodszor azt jelenti ez, hogy Isten drága árat fizetett értem, és így lettem az Övé. Azaz nem nyűg vagyok az Ő nyakán, nem értéktelen kacat (bocsánat, hogy így mondom, csak érzékeltetni akarom, hogy Isten hogy tekint ránk), nem vagyok számára értéktelen, mert Ő meg akart szerezni engem, és ezért meg is fizette értem az árat. Nem az ölébe hullottunk: Ő jött utánunk, Ő jött oda, hogy megfizesse az árat értünk, és nagyon drága árat fizetett. Az Övé vagyok, mert fontos vagyok Neki!

Harmadszor pedig hangsúlyoznunk kell azt, hogy egészében az Övé vagyok, teljes életemben. Azért kell ezt kimondanunk, mert gyakran előfordul, hogy becsapjuk magunkat. Amikor hitvallásra kerül a sor, hogy mit hiszel, kié vagy, nyíltan adjuk oda egész életünket Istennek. Mindenem az Övé – szoktuk mondani, s abban a pillanatban lehet, hogy komolyan is gondoljuk. De amikor fél órát kér az életünkből, vagy annyit, hogy felseperjünk egy gyülekezeti termet, vagy némi adománnyal támogassuk Isten országának terjedését, akkor azt a kicsit is sokszor nehezen tudjuk odaadni. Pedig Krisztus nem hitelre, nem részletekben vásárol meg bennünket. Teljes egészében, egész valónkat, tetőtől talpig, minden erőnkkel és képességünkkel megvásárolt minket, ez már egy lezárt dolog, megtörtént. Ha viszont ez így történt, akkor nekünk is törekednünk kellene arra, hogy ne tartsunk vissza semmit sem magunknak, amire Neki van szüksége, amit általunk akar odaadni a másoknak! Nem a magunké vagyunk, hanem Istené.

Zárásként hadd térjek ki arra a gondolatra – amit nincs időnk most bővebben kifejteni –, hogy ennek következménye van. Ha az Úréi vagyunk, és ez számunkra életre szóló kiváltság és öröm, és hogy áron vétettünk meg, ezt igaznak tartjuk, abból az következik, amit Pál is ír: „*dicsőítsétek azért az Istent a ti testeitekben és lelketekben, amelyek az Istenéi*”. Azért váltott meg minket, azzal a céllal, azért lettünk az Övéi, hogy az Ő dicsőségére éljünk. Nem úgy, hogy az ember nem látja meg Isten dicsőségét, mert akkor valami külsődleges dologra kellene törekednie kényszerből (azért, mert azt mondják). Ha valaki igazán elhiszi, hogy az Úré, annak szívében megjelenik a vágy, hogy Istent dicsőítsem az életemmel, nem csak lelkileg, hanem testileg is. És mindezt abban az örömben, hogy az Övé lehetek. Isten segítsen minket ebben, hogy testünkben és lelkünkben egyaránt az Urat igyekezzünk szolgálni az Ő dicsőségére, hogy a világ a mi életünkön keresztül meglássa nemcsak azt, hogy az Övéi vagyunk, hanem hogy kicsoda Ő. Adja az Úr, hogy így legyen!

Imádkozzunk!

Köszönjük azt Neked, mennyei Édesatyánk, hogy bár mi, amikor életünkre nézünk és szívünkbe tekintünk, azt látnánk, hogy értéktelenek vagyunk, és sok bűnnel szennyezettek, de mégis kegyelmedből és irgalmadból a legdrágábbat, a mi Urunkat, Jézus Krisztust adtad értünk. Köszönjük, hogy megvásároltál bennünket drága áron, nem veszendő és romlandó dolgon, hanem Jézus Krisztuson ke-

resztül. Kérünk, Urunk, hogy hadd töltsön el bennünket ez örömmel, és segíts meg minket, hogy ne abban lássuk igazi boldogságunkat, hogy függetlenek vagyunk, hogy magamé vagyok, hanem abban, hogy Hozzád tartozhatunk, és a Tieid lehetünk. Köszönjük Neked irgalmadat, amellyel nap mint nap emlékeztetsz bennünket erre.

Köszönjük Neked, hogy ha a Tieid vagyunk, akkor hátat fordíthatunk annak a hiábavaló életnek, amely a testi kívánságok, örömök és e földi boldogság keresésében merül ki. És kereshetünk Téged, az igazán értékest, és mindent kárnak és szemétnak ítéelhetünk a Te ismeretedért. Kérünk, hogy valóban hadd látszódjék meg életünkben az, hogy a Tiéid vagyunk, hogy a világ meglásson Téged.

Könyörgünk, bocsásd meg nekünk, hogy akár családjunkban, akár gyülekezeti közösségként nem ezt tükrözzük, hanem azt, hogy én magam hogyan akarom élni az életemet és élni a keresztyén voltomat. Köszönjük Neked, hogy ebben is tudsz változtatni bennünket, köszönjük, hogy irgalmaddal, kegyelmeddel átformálsz minket. Kérünk, hogy valóban újítsd meg gondolatainkat, hogy többé ne magunk körül forogjunk, ne magunknak éljünk, hanem Neked, és így ezáltal egymásnak. Kérünk, hogy ebben vezess továbbra is bennünket Igéd és Szentlelked által.

Könyörgünk testvéreinkért, akik meg vannak terhelve, azokért, akiknek hit-harcaik vannak vagy betegség hordozói, adj erőt elhordozni ezeket a küzdelmeket és Benned megújulni. Imádkozunk gyászoló testvéreinkért, különösen azokért a családokért, akik a héten búcsúztak szerettüktől, Te legyél számukra az igazi vigasztalás, mert Te vagy *„a feltámadás és az élet”*. Add, Urunk, hogy Nálad találjanak nyugalmat, a Hozzád való tartozásban.

Kérünk gyülekezetünk családjaiért, egyedülállókért, fiatalokért és idősekért egyaránt. Erősítsd a mi hitünket, hogy valóban úgy éljünk, hogy életünk eseményeiben, és amögött meglássunk Téged, Hozzád tudjunk szaladni, fordulni, meghallgatott imádságainkért hálát adni, és dicsőíteni Téged minden jóért, amely Tőled jön onnan felülről alá.

És kérünk, hogy gyülekezetként segíts Téged felmutatnunk, minden alkalmon Te legyél a középpontban, az számíton, amit Te mondasz az Igén keresztül.

Könyörgünk népünkért és egyházunk vezetőiért, Te add, Urunk, hogy a megújulás felé vezessenek bennünket, amely Téged dicsőít, és kérünk, hogy népünk hadd ébredjen fel, ismerjen meg Téged és higgyen Benned, mert Te méltó vagy erre a tiszteletre és dicsőségre. Könyörgünk Európáért, az országok vezetőiért, adj bölcsességet nekik a kialakult helyzetet bölcsen, szeretettel, de határozottan kezelni. Imádkozunk kárpátaljai testvéreinkért is, erősítsd őket ezekben a nehéz időkben, Te legyél az erős kőszikla, amelyen álljanak, és az igazi vár, aki megvédi őket.

Kérünk, hogy az elkövetkezendő hét dolgaiban is – legyünk akár otthon, munkahelyen, vagy éppen őszi szüneten – Te legyél és maradj velünk, és segíts Neked élnünk mindenben.

Köszönjük Neked irgalmadat, kegyelmedet, legyen áldott érte a Te háromszor szent neved!

Ámen.